

ATRIBUȚIILE PROTOPOPILOR ÎN BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ, LISTA CRONOLOGICĂ A PROTOPOPILOR DE PITEȘTI ÎN ULTIMII 170 DE ANI ȘI CÂTEVA FIGURI REPREZENTATIVE DE PROTOPOPI

OCTAVIAN C. DEJAN*

Orice acțiune și orice activitate colectivă nederijate sfârșesc în confuzie și dezordine și pretutindeni, unde oamenii trebuie să acționeze împreună, este nevoie de un șef. Fără conducători nu este posibilă nici o acțiune militară și nici viață socială. Un rol însemnat în viața bisericească au avut-o protopopii, care erau oamenii de încredere ai ierarhului locului, pe care-l informau de ce se petrece în eparhie și-l ajutau în administrație¹. Protopopii erau numiți de mitropoliți și episcopii eparhiilor respective². Așezământul lui Vasile Lupu privind neamestecul autorităților civile în judecarea slujitorilor Bisericii în Moldova a fost întărit de Grigore Ghica, 1658, și de Ștefăniță Lupu, 1659, și a existat atât în Țara Românească, cât și în Transilvania.

În *Descrierea Moldovei*, Dimitrie Cantemir scria că „pentru greșeli mai mici fiecare se pedepsea de către mai marele său: diaconul de preot, preotul de protopop, ieromonahul și călugărul de către stareț, sau arhimandrid, iar stareții, arhimandriții și arhieriei de către domn”.

Atribuțiile protopopilor erau spirituale și administrative. Dreptul lor de supraveghere în județele subordonate lor se întindea la toate lucrurile la care se referă drepturile episcopului în eparhia sa. Aceste atribuții se refereau la serviciul de învățător, săvârșirea lucrărilor sfinte, cum ar fi de exemplu sfințire de biserici și la puterea judecătorească.

Între datoriile de învățător se evidențiază următoarele: păstrarea credinței ortodoxe; supravegherea preoților să predice în duminici și sărbători în spiritul credinței ortodoxe; preoții să aibă preocupări intelectuale și să se cultive; la orice vizită în parohii să învețe clerul și poporul.

Datoriile care se referă la administrația lucrurilor sfinte sunt: bisericile să aibă vasele și cărțile de cult prescrise pentru serviciul divin; bisericile să fie curate; să se păstreze în bună stare sfintele daruri; serviciul religios să fie efectuat regulat; să controleze dacă preoții se mărturisesc măcar odată pe an.

* București.

¹ Mircea Păcurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Editura Institutului Biblic și de Misiune B. O. R., București, 1981, vol. 2, p. 252.

² Idem, *Crestomație pentru studiul istoriei statului și dreptului R. P. R.*, Editura Științifică, 1963, p. 366.

Puterea jurisdicțională a protopopilor constă în³: executarea ordinelor autorităților competente ale statului; parohiile să fie bine administrate: preoții, diaconii și cântăreții să aibă o conduită corectă, o comportare la nivelul exigențelor cultului și să fie disciplinați; să poarte uniforma prescrisă; să se preocupe pentru ocuparea posturilor vacante din parohii; să viziteze cel puțin, o dată pe an, parohiile; să verifice ținerea corectă a scriptelor parohiilor; să informeze episcopul despre evenimentele deosebite; să întocmească dări de seamă trimestriale și anuale.

În sensul autorității inerente conceptului de conducere, cea mai bună conducere pe care protopopul o poate exercita este aceea pe care cei conduși o simt cel mai puțin. Protopopul lucrează într-un mediu elevat, în care se cultivă și se propagă toate aspectele superioare ale vieții. El nu are de ascuns nimic Cheile biroului său trebuie să fie la îndemâna colaboratorilor săi, cu care se consultă permanent. Ușa biroului său, ca și a inimii sale, trebuie să fie mereu deschise, nu numai la figurat dar și la propriu, pentru ca oricine pășește în incinta instituției să aibă sentimentul că se află în propria casă, fiind întâmpinat de zâmbetul de încredere și încurajare al protopopului și al colaboratorilor săi. Unitatea dintre preoți se menține prin protopopi și trebuie ca toți să asculte de dânsii, protopopii având sarcina de a-i călăuzi și a pedepsi pe preoții ce greșesc. La rândul lor protopopii sunt pedepsiți de ierarhi.

Biserica Ortodoxă Română a avut și are și în prezent un rol religios-moral, și anume de a sădi în sufletele credincioșilor credința în Dumnezeu și dragostea față de aproapele, îndemnându-i să fie întru toate următori ai învățăturilor Mântuitorului. În acest sens responsabilitatea protopopilor este mare.

Până în prezent nu s-a publicat o listă cronologică a preoților care au îndeplinit funcția administrativă de protopop de Pitești. Drept aceea în cele ce urmează publicăm o listă cronologică, rod al ostenelilor, de ani de zile, ale Pr. Constantin Dejan, iar din aceasta am selecționat câteva figuri reprezentative, care fac cinste Piteștiului. Am urmărit ca lista să fie cât mai completă și în unele cazuri am indicat în bibliografie sursa de informare. În multe cazuri existând lacune, ne dăm seama că în lucrare s-au strecurat și date eronate. În scopul eliminării lor, rugăm pe toți care dețin date în plus, sau mai sigure, față de cele pe care le-am arătat să le semnaleze și să facă corecturile respective.

Lista cronologică a protopopilor de Pitești

1834 - Ghiță, fiul protopopului Ioan din Pitești⁴

1849-1851 - Gheorghe Coculescu⁵

1856 - Constantin Brădeanu

1861-1864 - Iconom Nicolae Constantinescu

1864 - Nicolae Căprescu

1868 - Nicolae Mihăescu

1869 - Sachelar Mihalache Minescu

1869-1870 - T Boierescu

³ D. G. Boroianu, *Dreptul bisericesc*, Tipografia Dacia, P. Iliescu și P. Grossu, Iași, 1899, vol. 2, p. 87-91.

⁴ Data 11.11.1834, sfîntirea bisericii din satul Bascovelul (Dumbrăvești); inventarul din 1834 al, bisericii Maica Precista.

⁵ Pisania bisericii Valea Cocu, comuna Cocu-Popești.

1871-1875 - Ion Păunescu
 1876-1877 - Radu Budescu
 1877-1881 - Ion Căprescu
 1882-1883 - Ion Petculescu
 1883 - Sachelar N. Mateescu
 1884-1885 - Ion Petculescu
 1885-1887 - Sachelar N. Mateescu
 1887-1894 - Nae T. Boierescu
 1894-1896 - Radu Budescu
 1896-1899 - N. T. Boierescu
 1899-1900 - Dimitrie Lascăr
 1900-1901 - N. T. Boierescu
 1901-1905 - Dimitrie Lascăr
 1905-1908 - Platon (Petre) Ciosu
 1909-1921 - Ion Panțurescu
 1921-1922 - I. T. Nicolescu
 1922-1927 - Petre Vintilescu
 1927-1929 - I. T. Nicolescu
 1929-1931 - Marinache Popescu
 1931-1932 - Ion Postelnicescu
 1932-1939 - Marinache Popescu
 1939-1940 - Ion Postelnicescu
 1940-1946 - Marinache Popescu
 1946-1948 - Ștefan Udrescu
 1948-1949 - Constantin Dejan
 1949-1953 - Marin Braniște
 1954-1985 - Constantin Dejan
 1993-2000 - Aurel Dedu
 2000 - ..... - Iuliu Chiriță

Protopopul Nae Boierescu. Este mai cunoscut datorită faptului că a fost bunicul pictorului Dan Băjenaru. Din amintirile acestuia știm că Nae Boierescu avea casa pe Str. Lascăr Catargiu, pe locul unde până nu demult s-a aflat fabrica de butoaie din Pitești. Curtea și grădina erau pline de flori, meri, peri, pruni și mai ales viță-de-vie. Era mare amator de muzică, reprezentații teatrale, operetă și operă. Casa protopopului se învecina cu fosta sală de „Teatru și spectacole ocazionale Uclar“, devenită mai târziu Lehrer (1896) din Str. Crinului, nr. 28. Fiica lui, Filofteia, s-a căsătorit cu Ion Băjenaru, unul din marii tenori ai epocii sale, deși între ei era o diferență de vârstă destul de mare. Nepotul își amintea că „de multe ori, până să înceapă reprezentațiile la teatru Lehrer, artiștii treceau gardul despărțitor dintre sală și casa preotului N. Boierescu, intrând în salonul încăpător și primitor al acestuia. Aici, preoteasa, ajutată de fiica Filofteia, aranjau de zor o masă încărcată cu tot felul de bunătăți: țuică de Pitești, vin vechi de Izvorani și preparate culinare făcute după rețete numai de ele știute“. Casa aceasta a fost gazda permanentă a mai tuturor trupelor artistice, care își însciau în programul lor turnee, sau concerte și la Pitești. Atât tenorul I. Băjenaru, preotul N. Boierescu, dar și fratele tenorului, diaconul T. Băjenaru, în orele

lor libere își petreceau timpul cântând împreună. Diaconul T. Băjenaru slujea la biserica Mavrodolu din Pitești și era cunoscut ca profesor de muzică la Liceul „I. C. Brătianu“, din Pitești. Într-o scrisoare a Comitetului școlii, din 12 februarie 1898, i se mulțumește părintelui T. Băjenaru pentru faptul că predă gratuit muzica la școală și solicită acestuia să predea elevilor școalei „muzică occidentală“⁶. Diaconul Teodor Băjenaru organizase la biserica Mavrodolu un cor de o înaltă ținută.

Protopopul Nae Boierescu, nu numai că era un om de o aleasă cultură și iubitor de frumos, dar în timpul liber știa să se bucure de viață cu membrii familiei, cântând, recitind poezii și veselindu-se.

Protopopul Dimitrie Lascăr. S-a născut la 12 martie 1859 în comuna Grumezoaia, județul Fălciu, azi com. Dimitrie Cantemir, jud. Vaslui. A absolvit seminarul de patru clase în 1879 la Huși și la data, de 24 februarie 1881 s-a căsătorit, în acest an fiind hirotonisit diacon pe seama bisericii cu hramul Sf. Nicolae din Grumezoaia, în prima zi a Sfințelor Paște, de către episcopul Calinic Dima. Ca diacon a fost transferat la Mănăstirea Adam din jud. Tutova, unde a funcționat până în 1891, an în care, împreună cu soția au plecat la Iași și a studiat cursul superior la Seminarul Veniamin Costachi, funcționând ca diacon la Biserica Sf. Lazăr din Iași. La data de 24 aprilie 1892 rămâne văduv. În anul 1893 a absolvit cursul superior din Iași și a plecat la București la Facultatea de Teologie.

Înainte de absolvirea facultății, în 1896, este hirotonit preot de episcopul Gherasim Timuș al Argeșului, fiind transferat, din anul 1894, diacon la Curtea de Argeș, evenimentul fiind tot într-o zi de Paște.

La data de 1 mai 1896 Dimitrie Lascăr a fost numit protopop de Pitești, un an mai târziu primește rangul de iconom, iar în 1898 și de stavrofor⁷. În data de 11 iunie 1898, fiind protopop susține teza de licență cu subiectul „Viața și activitatea Arhiepiscopului Neofit Scriban“. Cu o întrerupere de circa un an a funcționat ca protopop până în 1904, având reședința la Schitul Trivale Pitești. Inițial în Pitești a funcționat la Biserica Sf. Mina - Greci. Ca protopop la fiecare trei luni organiza conferințe preoțești și a înființat: la 1 iulie 1897 societatea preoțească „Frăția“; în 1897 Școala de cântăreți bisericești, care în vara anului 1900 a dat prima promoție de absolvenți - Dimitrie Lascăr fiind directorul școlii; internat pentru elevi; aprilie 1899 fabrică de lumânări de ceară în Pitești.

După plecarea din Pitești Părintele Dimitrie Lascăr își amintea: „societatea piteșteană ca și din întregul județ mi-a acordat deosebită simpatie, considerațiune și stimă, pentru care și eu până azi și pe totdeauna păstrez cea mai frumoasă și plăcută amintire, iar în lucrările mele am avut încurajarea și concursul majorității, dacă nu chiar a unității clerului, cu excepția câtorva pătimiși. Și în conducerea societății „Frăția“, cu ale ei instituții un ajutor efectiv l-am avut din partea preoților Radu Budescu și I. Becescu din Pitești, cărora le păstrez stima și recunoștința cuvenită⁸. A fost decorat în 1899 cu ordinul Coroana României. A plecat din Pitești în 1905 la Huși prin

⁶ În posesia autorului - Adresa nr. 39/12.02.1898.

⁷ Dimitrie Lascăr, *Calendar bisericesc pe 1900*, Tipografia Gh. Popescu, Pitești, 1899.

⁸ Idem, *Studiul asupra răului din B. O. R. și leacul de vindecare*, Tipografia Constantin S. Lețcaie, Huși, 1911, p. 79.

pensionare: „pricina a fost că, în afară de bronșita căpătată în timpul serviciului eram și prea obosit și plictisit din cauza abuzului de muncă și atacul celor răi și lacomi, care umblă numai după celii pământești”⁹. „Am dorit să scap de cuibul infect al unor fețe bisericești, care, dacă nu au putut învinge prin felurite piedici, calomnii și intrigi în toate părțile, au recurs la înscenări și comploturi criminale, ca să mă piardă. De aceste înscenări s-au servit mai în urmă și alții, care aveau interes și se sileau a mă înjosi cu ori ce chip, ca să fiu la fel, cu ei, spunându-mi pe față cum ei să fie răi și numai eu bun”¹⁰. Nepotul său, colonelul Mitică Ionescu din Iași, ne-a scris că unchiul său, părintele Dimitrie Lascăr, s-a călugărit în anul 1914, la îndemnul episcopului Nicodim al Hușilor și a fost numit stareț al schitului Rafailă - Vaslui, de pe lângă Mănăstirea Dobrovăț - Iași, pe Domeniile Coroanei. A reparat și a restaurat acest lăcaș de cult și în timpul războiului mondial a decedat fiind înmormântat lângă biserica schitului Rafailă. Ca călugăr a primit numele de Damian și a primit rangul de protosinghel și apoi de arhimandrit, pe cruce fiind însemnate datele: „Arhim. Damian Lascar mort 5. X. 1917”. Dintre criticile formulate de Părintele Dimitrie Lascăr, împotriva unor hotărâri ale Sfântului Sinod, în contradicție cu canoanele, prezentăm următoarele: „Copiii născuți morți, sau care au murit înainte de a fi botezați, după canoane, în religiunea creștină, încă nu li se învoiește îngropare religioasă. Cu toate acestea Sf. Sinod a luat hotărârea și a permis ca și aceștia să fie înmormântați cu preot”¹¹; „Sunt greșiți membrii Sf. Sinod care au dat enciclica sinodală din 16 mai 1907 prin care învoiesc creștinilor a mânca carne în posturile rânduite de biserică. În loc de bine, au adus mai mult rău, căci au demoralizat pe bunii creștini, prin ușurința cu care ei schimbă vechile legiuri ale Bisericii și fără un temei binecuvântat”¹²; „I. P. S. Mitropolit Primat Atanasie a dat credincioșilor pastorală la Paști în martie 1909, publicată și în revista B. O. R. Prin aceasta se îngăduie și se îndeamnă creștinii la munca câmpului și a 3-a zi de Paști și duminicile în caz de nevoie. Această dispoziție este opusă învățaturii creștine a bisericii noastre care ne recomandă și impune sărbătorile pentru încetarea lucrului”¹³.

Protopop Platon (Petre) Ciosu. S-a născut în anul 1863 în comuna Podurile, jud. Bacău. A făcut seminarul din Roman, unde a fost coleg cu C. Nazarie, viitor profesor de morală de la Facultatea Teologică din București, sub îndrumarea învățatului episcop de Roman Melchisedec. Apoi a fost pedagog la seminarul din Roman. Și-a continuat studiile la Seminarul Veniamin Costachi din Iași, apoi la Facultatea de Teologie din București, în timpul studiilor funcționând ca corector la Tipografia Cărților Bisericești din București. În 1900 a obținut licența cu teza „Studiul istoric și exegetic al epistolei către Evrei” la București. În 1901 s-a căsătorit și a fost hirotonisit preot de episcopul Gherasim Timus, pe seama Catedralei Episcopale Curtea de Argeș. Din 1903 până în 1908 a funcționat ca preot la Biserica Sf. Ioan din Pitești și ca protopop de Pitești. În 1908 este numit președinte al Consistoriului spiritual și delegat ca reprezentant al clerului din județul Argeș, membru în Consistoriul superior

⁹ Ibidem p. 18.

¹⁰ Ibidem p. 79.

¹¹ Ibidem p. 73.

¹² Ibidem p. 75.

¹³ Ibidem p. 76.

bisericesc. Concomitent îndeplinește și demnitatea de președinte al Societății „Frăția”, însărcinare de care se achită cu cinste și prestigiu. Singura sa fiică, Lucia, se căsătorește cu ofițerul de cavalerie Platon Chirnoagă, ajuns general. Rămâne văduv și revine la postul de preot de catedrală episcopală la Curtea de Argeș de unde, la 4 iulie 1918, Sf. Sinod al B. O. R. întrunit la Iași, din pricina războiului, la propunerea unui fost coleg de seminar din Roman, Simeon Mehedinți, profesor și academician, atunci ministru al cultelor, și la propunerea mitropolitului Pimen al Moldovei, îl cheamă la treapta de arhieru vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Ipopsifierea i s-a făcut la 29 septembrie 1918 la Mănăstirea Căldărușani, unde a fost călugărit de episcopul Teofil al Argeșului și arhierii Valerian Râmniceanu și Meletie Constanțeanu, fiind hirotonit arhieru cu titlul de Ploieșteanu a doua zi, 30 septembrie 1918, de mitropolitul Konon Arămescu-Donici, episcopul Teofil al Argeșului și episcopul Meletie Constanțeanul. Încetează din viață la 28. 11. 1934 și este înmormântat la Mănăstirea Cernica.

Protopop Ion Panțurescu. Născut în comuna Tutana - Argeș la 20 ianuarie 1879, era unul dintre cei șapte copii ai preotului. Când era în vârstă de 12 ani, în clasa I-a a seminarului din Curtea de Argeș, a rămas orfan de ambii părinți. A atras atenția episcopului Calist Ialomițeanu, care l-a luat sub ocrotirea sa. Când seminarul din Curtea de Argeș se desființează, trece la Seminarul Central ca bursier. Se înscrie la Facultatea de Teologie din București, pe care o urmează ca funcționar al cancelariei Episcopiei Argeșului, după ce tot binefăcătorul său, episcopul Calist, îi asigură posibilitatea de a se întreține în acest chip.

În 1904 își dă licența în Teologie. În 1905 se căsătorește. La data de 21 noiembrie același an este hirotonit preot pe seama Catedralei Episcopiei Argeș, de unde, la 1 februarie 1906, este transferat la biserica Buna Vestire - Greci din Pitești, unde funcționează ca paroh până în anul 1949 când se pensionează. Fire modestă, harnică, i se încredințează răspunderi administrative bisericești pe plan local: a fost patru ani director al Școlii de Cântăreți Bisericești (1907-1912) și vreme de peste 12 ani protopop. A fost președintele Societății „Frăția” a clerului și membru al Consistoriului eparhial. Toată viața și-a dus-o fără zgomot și vorbe multe, în cinste și muncă, fapt remarcat și de înalții prelați care l-au decorat cu „Răsplata muncii pentru biserică” - clasa I-a.

Avea un chip plăcut de preot și o voce caldă. A fost un bun cunoscător al tipicului bisericesc și al cântării psaltice, un bun cancelarist și gospodar. I s-a acordat rangul de iconom - stavrofor.

Vorbirea lui era dreașă cu sare, că nu uita niciodată că este preot. Era sfătos. Fire comunicativă a fost respectat și iubit. Deși plâpând, cu sănătatea de constituție șubredă, a murit la vârsta de 87 ani. A dus o viață cumpătată, liniștită, totuși activă până în pragul morții.

A avut doi copii: Nelu și Lucica. Către sfârșitul vieții nu a fost cruțat de nenorociri: a pierdut pe ginere, apoi nora, soția și fiul. A încetat din viață la 5 iulie 1966 și nu a lipsit după pensionare, nici o singură duminică sau sărbătoare de la biserică, unde a slujit 61 ani de preoție.

Protopop Ioan T. Nicolescu. Născut în comuna Săpata de Sus - Argeș, în anul 1888, a fost hirotonit preot pe seama bisericii Mărăcineni - Muscel. Transferat

preot la biserica Sf. Ilie și apoi la Mavrodolu din Pitești. A fost director al școlii de cântăreți bisericești în perioada 1923-1925, profesor de limba română și Istoria Bisericii Române și protopop în perioada 1921-1922 și 1927-1929. În vârstă de 45 ani moare la data de 19 ianuarie 1934.

Protopop Petre Vintilescu. A văzut lumina zilei la 25 septembrie 1887 în comuna Căteasca, Argeș, într-o familie de preoți. Școala primară a început-o la Ciulnița-Leordeni Argeș și a terminat-o în Pitești. După absolvire a urmat un an Seminarul preoțesc din Curtea de Argeș, după care a fost transferat la seminarul Central din București, pe care l-a absolvit în 1907, a urmat în continuare Facultatea de Teologie din București și și-a luat licența în 1911. Tânărul licențiat s-a căsătorit și a fost hirotonit preot pe seama unei parohii învecinată comunei natale, din satul Rătești. Remarcat de episcopul Calist Ialomițeanu al eparhiei Argeșului, a fost transferat la parohia Maica Precista din Coasta în Pitești în 1914, iar în 1917 a fost transferat la Sf. Ioan din Pitești.

În perioada 1922-1927 a fost Protopop de Pitești. În perioada 1924-1926 a urmat și cursurile de doctorat ale Facultății de Teologie din București, examenul susținându-l la 30 iunie 1926 cu teza *Cultul și ereziile*. Pe bază de concurs a fost numit profesor agregat la catedra de Liturgică și Pastorală de la Facultatea de Teologie din București, în 1931 devenind profesor titular.

La Pitești protopopul Petre Vintilescu a fost redactor al revistelor bisericești „Adevărul bisericesc” și „Păstorul ortodox”, președinte al Consistoriului Eparhial și consilier cultural la Episcopia Argeșului. În perioada 1927-1940 a fost preot la biserica Sfinții Voievozi din București și o perioadă ceva mai mare de un an și jumătate preot slujitor la capela română din Paris, între 01. 01. 1932 - 01. 08. 1933. A fost prodecan al Facultății de Teologie București și o perioadă scurtă și al Institutului Teologic din București în faza de început. În iunie 1935 a fost membru al delegației B. O. R. la dialogul cu Biserica Anglicană, de la București, iar în 1948 a făcut parte din delegația B. O. R. condusă de patriarhul Justinian Marina la Consfătuirea interortodoxă de la Moscova cu privire la problema calendarului și a datei sărbătoririi Paștelui. La data de 1 martie 1950 a fost pensionat. Între 1954-1966 a avut funcția de președinte al Consistoriului Central Bisericesc. În noaptea de 11 spre 12 iunie 1974 la vârsta de 87 ani s-a stins din viață preotul prof. dr. Petre Vintilescu.

Protopopul Marinache Popescu. Este ultimul dintr-o generație de protopopi vrednici, care au păstorit între cele două războaie mondiale în Pitești, înscriind pagini luminoase în viața bisericească a acestui oraș. Părintele Marinache Popescu, fost paroh la biserica Sf. Ilie și protopop de Pitești vreme de 17 ani, s-a născut în satul Vulpești, azi în comuna Ionești, județul Argeș, la data de 25 ianuarie 1892. A rămas mai întâi orfan de mamă și curând după aceea și de tată, încă de la vârsta de 15 ani, trebuind, să-și croiască singur drum în viață, alături de ceilalți frați mai mari deveniți: cel mare învățător, iar al doilea preot.

Înzestrat cu o inteligență scilicitoare și voce plăcută, reușește printre cei dintâi candidați la examenul de admitere la seminarul Central din București, pe care îl absolvește, și în anul 1918 devine licențiat al Facultății de Teologie din București, fiind rând pe rând cântăreț pe la diferite biserici din capitală. Pe parcursul studiilor

universitare, și-a unit viața prin căsătorie cu aceea ce i-a fost devotată soție, până la sfârșitul vieții, Ilinca Barbu, fiica unor țărani hărnicii. A primit harul preoției în iunie 1919, pe seama parohiei Băiculești - Argeș, de unde, după doi ani, este transferat la parohia Telești - Argeș. Calitățile intelectuale, de bun slujitor și gospodar impunându-l atențiunii factorilor în drept, în august 1925 a fost promovat la Parohia Sf. Ilie din Pitești, al cărui paroh rămâne până în 1963, când și-a cerut pensionarea. Cu mici întreruperi, începând din anul 1929 și până în 1946 îndeplinește și funcția de protopop de Pitești, făcându-se apreciat în chip ales atât pentru cunoscuta sa competență și promptitudine în îndeplinirea sarcinilor administrative, cât și prin tactul neîntrecut și spiritul în care reușea să soluționeze cele mai gingașe probleme disciplinare și procedurale. La loc de frunte se înscrie, între alesele merite agonisite în timpul activității sale, refacerea bisericii Sf. Ilie între 1927-1934 și apoi reconstruirea acesteia în urma bombardamentului din anul 1944, lucrare realizată până în anul 1957, când i-a fost hărăzită bucuria resfințirii bisericii de către Episcopul Iosif Gafton al Râmnicului și Argeșului. Pentru activitatea desfășurată a fost răsplătit cu Medalia Răsplata muncii pentru biserică, clasa I, iar pentru serviciile aduse patriei în Primul Război Mondial a primit Crucea Comemorativă cu bareta. A trecut la cele veșnice în ziua de 29 mai 1981, în vârstă de 89 ani.

Protopop Constantin C. Dejan. S-a născut la 15 aprilie 1916 în satul Slănic-Domnești, județul Argeș, fiind nepot din partea mamei al preotului Chirca din localitate, la rândul său fiu și nepot de preoți, atestați documentar din anul 1735. Din partea tatălui, decedat pe front când avea un an, era urmașul unor români emigranți din Ardeal, din localitatea Dejani de lângă Ucea-Făgăraș, după răscoala din 1784 din Transilvania a lui Nicula Ursu, zis Horia. Școala primară a făcut-o între anii 1922-1926 în Câmpulung-Muscel și în continuare în această localitate a terminat, în anul 1934, seminarul teologic, la Seminarul orfanilor de război. A urmat facultatea de teologie, în perioada 1934-1938, în București la Institutul Teologic, și în paralel la Universitatea București - filozofia - respectiv Sociologie, etică și politică, cursurile Prof. Dimitrie Gusti. În anul 1940 s-a căsătorit. La data de 01. 08. 1941 a fost hirotonit preot pe seama parohiei Bârseștii de Sus (Vlădești)-Argeș, la data de 01.09. 1942 a fost transferat la parohia Găvana Pitești, unde a funcționat ca paroh până la 01. 06. 1962, dată la care a fost transferat la Biserica Sfânta Treime Pitești. La această parohie a funcționat până la 01. 11. 1967 dată la care a fost transferat la biserica Sf. Vineri din Pitești, unde a activat până la pensionare în anul 1990. A fost numit protopop în anul 1948 și apoi între 1954-1985, deci 32 ani.

A îmbrățișat teologia din dragoste pentru adâncile și întinsele ei rosturi spirituale și sociale, năzuind întotdeauna să facă din parohia ce i-a fost încredințată și ulterior din protopopiatul pe care l-a condus o singură familie, având aceleași aspirații de împreună propășire și sporire duhovnicească. Ca protopop s-a străduit în permanență să implementeze în conștiința slujitorilor altarelor, cu vrere și fără vrere, cultul muncii, ca fiecare preot să-și îndeplinească din convingere îndatoririle profesionale, sociale, patriotice și cetățenești, fără a aștepta recompensări pentru osteneala lor. Ca preot de parohie s-a călăuzit nestatornic pe principiul iubirii tuturor enoriașilor, dedicându-se cu osebire grijii bolnavilor, bătrânilor și celor lipsiți, iar copiii au fost în centrul afecțiunii

sale. Permanent fierbinte s-a străduit să fie un devotat preot și cetățean în chipul cel mai conștiincios realizându-și deplin îndatoririle față de colectivitate și familie.

Ca protopop a ajutat repararea bisericilor avariate în urma cutremurului din anul 1977, din care monumente istorice sunt: Buna Vestire - Pitești, Meculești, Găvana II și Sf. Treime, tot din Pitești, Bucșenești, Budeasa, Călinești, Ciumești, Cotmeana, Golești, Piscani, Purcăreni, Râjlețu-Govora, Râncăcirov, Valea Mare, Vieroșii și Lacul Negru Vrănești, dar și următoarele biserici grav avariate: Albota, Băbana, Ceaușești, Cerbu, Ciomăgeștii de Sus, Cătane, Cireșu, Ciupa, Colibași, Contești, Cuca, Dealul Bisericii-Cocu, Dealul Bisericii Râjlețu, Dealul Bradului, Dealul Mare - Richițele Dinculești, Poiana Lacului, Drăghicești, Drăguțești, Dumbrăvești, Furduiești, Geamăna, Glâmboc, Gorganu de Jos, Gorganu de Sus, Grajduri, Greci, Hintești, Izvorani, Izvoru, Păduroi, Poiana Lacului, Prislop, Richițele, Rotulești, Sămara, Săpata, Slătioarele, Smeura, Spirești-Negulești, Stănișlăvești, Teii Vale, Teodorești, Târgu Dealului, Țițești, Cocu, Valea Nandrii, Valea Satului-Poiana Lacului, Sf. Vineri - Pitești.

A sprijinit construirea a cinci biserici noi în localitățile: Voroveni - comuna Davidești, Râjlețu -Vieroși în comuna Uda, Colibași -cimitir, Ciupa-Lagăru și Cimitir Cotmeana.

A fost decorat, personal de regele Carol II, - cu Meritul Cultural clasa a II-a și pentru activitate obștească a primit ordinul Steaua R. P. R., clasa a V-a, și alte cinci medalii, iar pe linie bisericească: medalia Crucea Patriarhală și rangul iconom stavrofor.

Protopopul Constantin C. Dejan este preotul care a deținut această funcție administrativă cea mai lungă perioadă: 31 ani neîntrerupți, din ultimii 170 ani din viața protopopiatului Pitești.

A murit la vârsta de 80 ani, la data de 1 ianuarie 1996 în Pitești.